

CALLIE HART

ŽIVI SUMPOR

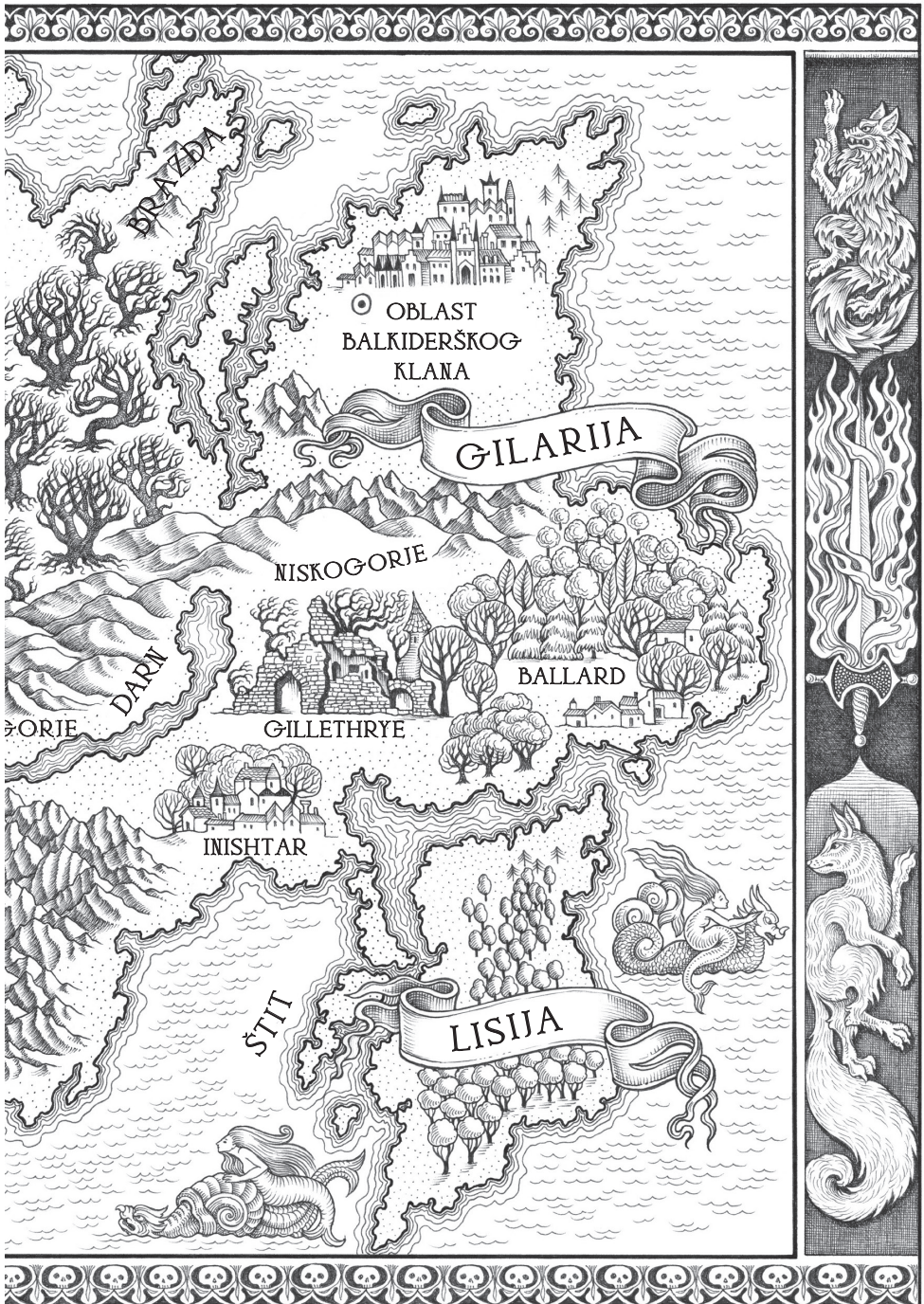
S engleskoga preveo
Denis Konjarević

PULS

»Pakao je prazan, svi su đavli ovdje.«

– *Oluja*, William Shakespeare

PROLOG

KINGFISHER

VUK JE SVESTRANO stvorenje.

Prilagodljivo.

Kad je u čoporu, dio je nečega većeg od sebe. Ondje ima svoje mjesto i ulogu. U čoporu se osjeća sigurnim.

No vuk može preživjeti i sam.

Usred šume u mrkloj noći, okružen grabežljivcima sa svih strana, može umaknuti kroz stabla poput sjene. Može se sakriti i iz mraka vrebati svoj plijen.

Može se strpljivo pritajiti pred neprijateljima i uzvratiti ugriz kad napadnu...

Pogotovo kad u rukama drži božanski mač.

Bio sam spreman za vampira kad se pojavio. Pratio me poput utvare kroz puste hodnike Ammontraietha otkako sam napustio Saerisine odaje. Osjetio sam njegovu prisutnost — napetost je tinjala u njemu dok me čekao.

Čitanje živih nije zahtijevalo veliku umješnost. Bilo je onih koji su stoljećima usavršavali sposobnost ovladavanja

vlastitim osjećajima. Kad si vilinsko stvorenje, pametno je zadržati svoje misli i osjećaje za sebe. No koliko god netko bio vješt u tome, tijelo bi ga na kraju uvijek odalo. To je bilo neminovno.

Emocije bi mu obojile krv.

Sreća.

Bijes.

Tuga.

Požuda.

Svaka od njih zračila je svojom energijom. Imala je svoju vibraciju, može se tako reći. Jednako tako, svaka je imala i svoj miris. Koliko god vilinska bića bila vična prikrivanju emocija i raspoloženja, moglo ih se pročitati po suptilnim znakovima.

Mirisi koje su ljudi širili ponekad su bili previše upadljivi. Ljudi *nisu* bili umješni u obuzdavanju svojih osjećaja. Sve su osjećali snažno i otvoreno, bez svijesti o tome da njihove reakcije mogu utjecati na ponašanje onih s istančanim osjetilima.

Mrtvi su bili sasvim druga priča. Srce im nije kucalo, a krv u njihovim žilama bila je beživotna crna kaša. Pripadnici Sanasročanskog kraljevstva ispuštali su miris samo nakon što bi se nahranili, dok je iskra života koja je tinjala u krvi njihove žrtve još vibrirala emocijama koje je žrtva osjećala dok je umirala. Slično suptilnom dašku parfema koji ostaje nakon zagrljaja.

Prije sat vremena glava mi je bila ispunjena mirisom petrikora dok sam sjedio pokraj svoje privezanice i slušao kako zvonkim glasom zasipa Tala pitanjima o Krvnom dvoru. Otkako se probudila, bila je neumoljiva u nastojanju da shvati i pripremi se za ono što dolazi. Temelji našeg plana bili su postavljeni i Saeris je znala svoju ulogu u njemu... ali bila je nervozna. Uzimajući u obzir da je prije samo nekoliko dana bila ljudsko biće, već se znatno izvještala u potiskivanju svojih osjećaja, no moj njuh bio je oštrije od prosječnoga. Osjetio sam njezino oklijevanje. Podsjećalo me na miris vruća kamena nakon kiše.

Udisao sam je i utapao se u njoj kad sam osjetio onaj *drugi* miris.

Vampir se zacijelo nahranio ogromnom količinom krvi prije nego što se pritajio u mraku ispred Saerisine sobe.

Ispričao sam se, izišao u hodnik pa krenuo u potragu za truleži.

Dva kata niže, u utrobi Crnog dvora, pronašao sam je vrškom svojeg mača.

Vampir je bio prekrasan. Lice mu je za života možda izgledalo obično, a koža mu je s vremenom izgubila sjaj i omlohavila. Ali u smrti, izgledao je besprijeekorno. Savršeno. Visoke jagodice. Veličanstven orlovski nos. Oči, nekoć vjerojatno plave, sada su blistale poput sablasnih opala. Usne su mu se razdvojile, otkrivajući opake očnjake bijele poput kosti. Usta su mu se oblikovala u iznenađeno *O* prije nego što je stigao ispustiti i glasa. Spustio je pogled i ostao zaprepašten — Nimerel mu je bio zariven u prsa do balčaka.

»Uništio si... baršun«, zakriještao je.

Istina; oštrica božanskog mača napravila je prorez dug nekih osam centimetara u njegovu crnom baršunastom prsluku. Slegnuo sam ramenima hineći ispriku. »Iritantna nuspojava ubijanja«, rekao sam uz uzdah. »Ni odjeća tvojih protivnika obično ne prođe bolje. No vjerujem da to već jako dobro znaš, zar ne?«

Na prednjem dijelu njegove košulje rascvjetao se cvijet smrti, crn poput tinte. Prokletnik je imao drskosti pogledati me s uvrijeđenim izrazom lica. »Da... poznat mi je taj problem«, zahroptao je.

»Više se nećeš morati brinuti zbog toga«, rekao sam mu.

Znao sam, još prije nego što je iskrsnuo iz mraka, da nije želio sukob. Ostatak Crnog dvora još je spavao, tako da uopće nije trebao biti budan. Taj vampir, odjeven u raskošno ruho i s trbuhom punim nedužne krvi, došao je tražiti nešto što nije zaslužio. Nešto što sam mu samo *ja* mogao dati.

Grčevito se hvatao za mene pokušavajući se održati na nogama, ali ruke su mu se već pretvarale u pepeo. Kad je progovorio,

glas mu je bio suh poput pustinjskog vjetra. »Žao mi je. Jednostavno nisam mogao... izložiti se...«

Suncu?

Vatri?

Ovdje nije bilo lako doći do vatre. Kad bi ga zahvatila, vampir bi planuo poput hrpe suhog triješća. U ognjištima Ammontraietha gorjelo je sumrakovo svjetlo, bezopasno za vampire. Isto je bilo i s bakljama na zidovima. Taj jadni prokletnik ovdje vjerojatno ne bi uspio doći ni do šibice. A i tko bi uopće želio takvu konačnu smrt? Nije to lak kraj. Suviše je bolan. Suviše dramatičan.

Pretvaranje u pepeo bilo je bolje rješenje.

Bio je to čin milosrđa.

»Spasio si me od onoga... u što sam se... pretvorio«, prosoptao je. U očima mu se vidjela zahvalnost. Olakšanje.

Nagnuo sam se prema njemu, pazeći da čuje svaku riječ dok je, polako se pretvarajući u pepeo, tonuo u svoju konačnu smrt. »Ne radim to radi tebe. Radim to radi onih kojima si se hranio. Uživaj u paklu, krpelju.«

Iz očiju mu je nestala svaka nada da ću mu olakšati kraj. »Oni će je... *uništiti*, znaš? To se već... zna. Dvor će... propasti... i ona zajedno s njim.« Usne su mu se iskrivile, bilo u osmijeh olakšanja ili u prezirni podsmijeh, nisam mogao razlučiti.

»Saeris je na sigurnom«, odsjekao sam. »Neću dopustiti da joj se išta dogodi.«

Ali vampir se samo smijao. Hrapavim, kašljucavim grohotom. Brada mu se osula u pepeo, zatim i obrazi. Glas mu se lomio i pucao dok mu se grlo rasipalo. Kad su mu se na kraju očajnici odvojili od čeljusti i ispali iz usta, više se nije smijao.

Vampir se srušio — i više nije bio vampir. Zubi su mu pali na pod — *plink, plink!* — i otkotrljali se niz stubu koje su vodile dublje u utrobu Ammontraietha.

Plink...

Plink...

Plink...

Crni dvor bio je ogroman. Prestao sam brojiti koliko sam visokokrvnih vampira ubio otkako sam došao ovamo. Isprva me u svakom mračnom opsidijanskom hodniku vrebalo barem jedno ili dvoje Malcolmove djece, privučeno toplinom moje krvi. No pripadnici Krvnog dvora ubrzo su shvatili da se ne mogu nositi s božanskim mačem ni s vilenjakom koji njime barata. Trenutačno su spavali, ali uskoro će se probuditi. A tada će se, ako su pametni, *sakriti*.

»Ah! Tu... tu si!«

Na dnu stubišta stajala je crvenokosa muška prilika. Sav zadihan, spustio je pogled i podigao obrvu kad je vidio zube koji su mu se zaustavili tik ispred nogu, ali nije ništa komentirao. Svrnuo je pogled na mene. »Moraš... doći. Odmah.«

»Ne bi smio napuštati svoju sobu, Carrione.«

Zvuk se ovdje čudno širio. Zrak je bio gust. Vibrirao je nečujnim zujanjem koje se osjećalo na koži. Riječi su mi bile prigušene, ali i dalje dovoljno jasne da ih krijumčar čuje. Ozlojeđeno je uzdahnuo i potrčao uz stepenice, no ja sam se već uputio natrag putom kojim sam bio došao.

»Rado... *rado* bih bio na sigurnom u svojoj sobi, ali... spušta se mrak. Dvor se budi.«

»Upravo tako.«

»Daj *stani* već jednom! Slušaj. Maloprije sam gledao... kroz svoj prozor i... vidio sam nešto...«

»To se zove zalazak sunca, Swifte. Ako ih želiš doživjeti još, uvijek te mogu otpratiti natrag u Cahlish. Ondje možeš uživati i u izlascima i u zalascima sunca.« Preostajalo mi je samo nadati se. Više sam mu puta ponudio da ga odvedem iz Ammontraietha — i iz Irrína— ali taj tip postajao je sve tvrdoglaviji.

»Primamljiva ponuda, ali ne treba, hvala.« Pojurio je stubama da me stigne i sad je bio tik iza mene, prateći me u stopu.

»Smijem li još jednom pitati *zašto* se uporno motaš po Ammontraiethu poput dosadnog priljepka?« odsjekao sam. »Ovo je mjesto grozota.«

Carrion je odsutno odgovorio: »Ah, znaš... imam svoje razloge.«

I *neka* ih je imao, sve dok nijedan od njih nije uključivao ni tračak nade da će mu Saeris izjaviti vječnu ljubav. Na *to* može zaboraviti.

»Fisheru, bogovi sveti! Daj uspori! Važno je!«

Mučno sam uzdahnuo i okrenuo se prema njemu. »Je li *stvarno* važno ili samo *misliš* da jest?« Carrion je svakojake gluposti smatrao važnima.

Namršten, naglo je podigao obrve. »Ne znam. Smatraš li sreću svoje privezanice važnom?«

Ošinuo sam ga pogledom. »Govori. Brzo.«

Protresao je glavom. »Trebamo... prozor.«

Tamo gdje sunce ubija, prozori mogu biti smrtna presuda; nije ih bilo lako pronaći. Naišli smo na jedan na sljedećem katu, svega tridesetak centimetara širok i isto toliko visok, sa zatamnjenim staklom koje je prigušivalo sunčevu svjetlost.

Pogled koji se pružao s njega lako je mogao biti preuzak da bi otkrio izvor Swiftove napetosti, ali, nasreću, nije bio. Pogledom sam prelazio preko uskog izreza horizonta, pretražujući spaljenu zemlju koja se protezala između Ammontraietha i rijeke, ne uočavajući...

O, *bogovi*.

»Isprva sam pomislio da je riječ o hrpici snijega«, rekao je Swift.

Srce mi je zastalo.

»A onda sam vidio da se kreće. Trči. I to brzo«, propentao je.

Dao sam se u puni trk, projurio pokraj Carriona i sjurio se niz stubište. Krijumčar je krenuo za mnom. »Pronašao sam te čim sam mogao! Nisam bio siguran... trebam li joj reći ili...«

»Umukni i trči!«

»Što... što radiš?« prodahtao je.

»A što *misliš?*« zarežao sam. »Spašavam jebenog lisca!«

Ostavio sam ga u Cahlishu.

Ne u Irrínu.

U Cahlishu. *S druge strane planine.*

Omnamerrinsko gorje bilo je jedan od najopasnijih i najpogubnijih planinskih lanaca u cijeloj Iveliji. Njegovi strmi obronci bili su gotovo nepristupačni vilinskim stvorenjima. Znao sam za tek šačicu ratnika koji su se uspjeli popeti na njegov nazubljeni vrh i preživjeti. Oniks je bio biće snijega i leda, ali čak ni on nije trebao moći preživjeti prelazak planine – stalne lavine koje bi ga zatrpavale i iz kojih bi se morao izvlačiti, oskudica hrane i nepostojanje zaklona od nemilog vjetra činili su taj pothvat praktički neizvedivim.

Napustio je sigurnost Cahlisha. Radi *nje*.

Prešao je planinu. Radi *nje*.

Prošuljao se kroz Irrín i prešao rijeku. Radi *nje*.

A sada ga je preko mrtvih sanasročanskih polja gonila horda pijavica. Zacijelo je bio iscrpljen i na rubu da odustane, ali i dalje je trčao. Radi *nje*.

A *ja* nisam namjeravao dopustiti da taj mali lisac umre.

Mahnito sam protrčao kroz dvorac i, izjurivši van, sjurio se kroz Cogs – naselje s više razina koje se tijekom godina izgradilo oko samog dvorca. Popločane ulice zasad su bile puste, ali to će se uskoro promijeniti.

Bill.

Morao sam doći do *Billa*.

Naši konji prezirali su Ammontraieth. Ondje ih se nije moglo držati u glavnoj staji – visokokrvni su tamo držali svoju

mrtvinu, a gladna bi pijavica golim rukama srušila zid da dođe do toplog konjskog mesa. Bill, Aida i još dvije riđe kobile bili su smješteni u konjušnici oko sto pedeset metara od glavnog dvorišta, odmah iza visokog zida koji je opasavao najnižu razinu Cogsa. Umalo sam iščupao metalna vrata konjušnice iz ležišta da dođem do svojeg konja.

Nisam se zamarao žvalom ni uzdama. Naskočio sam na Billova gola leđa i potjerao ga iz njegova boksa. Moj vjerni prijatelj odmah je poslušao. Carrion još nije ni prevalio dvorište kad smo prohujali kroz otvorena vrata konjušnice.

»Vraćaj se u dvorac!« zagrmio sam.

»Neću!«

»Bogovi i jebeni grešnici.« Galopirajući mu u susret, pružio sam mu ruku, psujući ga. Idiot me uhvatio za podlakticu i naskočio na Billa iza mene.

»Zar me nećeš pitati gdje sam to naučio?« povikao je.

»Ne!« odbrusio sam.

»Lorreth mi je pokazao!«

Ako je očekivao čestitke, morat će pričekati. Između nas i lisca protezao se kilometar dug i do gležnjeva dubok sloj pepeljaste prašine i sipkog škriļjevca. Konji su obično morali pažljivo birati gdje će gaziti dok su se kretali po tom rastresitom, jalovom tlu, ali sada nije bilo vremena za to. Bill je rzao i frktao, jureći prema nadolazećim pijavicama bez trunke ustezanja.

»Tako je. Samo trči«, prošaptao sam si u bradu. »Hvala ti. Hvala.«

Nisam trebao dopustiti Carrionu da ide sa mnom. Pijavica koje su jurile za liscem bilo je više nego što mi se isprva učinilo. Dvadeset? Trideset? U svakom slučaju, više nego što bih ih mogao sam savladati bez magije, a ona mi s ove strane Darna nije bila dostupna. A Carrion je bio krijumčar, a ne ratnik. No sunce je već zašlo za horizont. Bilo je dovoljno tamno za pijavice, što je značilo da će se i visokokrvni Sanasročani uskoro probuditi. Bez pratnje kroz dvorac, idiot bi bio mrtav za nekoliko sekundi...

Bili smo sve bliže pijavicama.

No i pijavice su bile sve bliže lisca.

Bile su nezasitne, a vjerojatno je prošla vječnost otkako se ijedno živo biće usudilo zakoračiti na sanasročansko tlo. Bezumni vojnici Sanasrotha neće dopustiti da im ovakva prilika izmakne.

Sada sam Oniksa mogao jasno vidjeti.

Crni vrhovi ušiju bili su mu priljubljeni uz glavu dok je bježao koliko su ga noge nosile.

Odskočio je od izdanka stijene i poletio kroz zrak, izgledajući poput bijele pruge u sve gušćoj tami. Doskočivši na tlo, pojurio je dalje podižući za sobom oblak pepela.

»Hajde«, procijedio sam kroza zube. »Hajde. Trči.«

Još manje od kilometra. Udaljenost između nas smanjivala se... ali i udaljenost između pijavica i lisca. Bio je vidno iscrpljen. Jezik mu je visio iz usta vijoreći se poput zastave, oči su mu bile izbečene. Maleni lisac bio je prestravljen.

Nisam ni primijetio da se Carrion drži za stražnji dio mojeg oklopa. Budući da nije bilo sedla da se uhvati za njega, zapravo nije imao izbora. Suzdržao sam se da ne opsujem i nagnuo se naprijed, potičući Billa da ubrza. Trčao je sve brže i brže, ne posustajući ni na trenutak.

»Još malo!« povikao je Carrion.

Stisnuo sam zube tako snažno da mi je čeljust zakrckala. »Drži se!«

Više nije bilo povratka. Ako stanemo, gotovi smo. Zgrabio sam šaku Billove grive i, drugi put u manje od tjedan dana, pomolio se bogovima koje sam prezirao.

Spasite lisca.

Spasite Billa.

Spasite lisca.

Spasite Billa.

Molim vas...

Bijela slina pjenila se oko ralja pijavica. Njihovo bezumno zavijanje ispunjavalo je zrak dok smo im se sve više približavali.

Spasite lisca.

Spasite Billa.

Sada su bile tik iza Oniksa. Dijelio ih je tek koji korak. Najbrža među njima, muška pijavica u prljavoj, poderanoj košulji, bacila se naprijed posežući za svojim plijenom. Bill je ustuknuo i propeo se, zarzavši od straha. Proklizao je po vulkanskom staklu u očajničkom pokušaju da se okrene od nadolazeće opasnosti. Pijavičine nazubljene kandže okrznule su lišćevo krzno, a maleno je stvorenje *skočilo*...

Carrion ga je uhvatio.

... I odmah potom pao s Billa skliznuvši mu niz sapi.

Boгови i *jebeni* mučenici! »*Ustaj, Swifte!*« zaurkao sam. Princ bakrene kose čvrsto je držao Oniksa dok se pokušavao osoviti. Reagirao je brzo, ali ne dovoljno brzo. Okrenuo sam Billa prema pijavicama, obuzdavajući ga u uskom krugu, i skočio s njega.

»Miran, prijatelju. Hej. Čekaj me tu«, šapnuo sam mu. Zatim sam isukao Nimerel i pokolj je počeo. Božanski mač ispustio je crni dim kad je proparao zrak, presjekavši gnjilo meso i krhke kosti pijavice poput mokra papira.

»*Vadi oružje, Swifte!*« zagrmio sam preko ramena.

Carrion je bio na nogama. U ruci mu je bio Simon, njegov božanski mač.

Oniks mu je šmugnuo iz ruku i sada se skrivao između Billovih nogu, dodatno uznemirujući konja. No Bill se ipak držao uz nas, toptajući kopitima, frkćući i bečeći oči — bio je uplašen, ali poslušan. Val pijavica trebao je stići do nas svakog trena. »Skidaj im glave«, viknuo sam. »Nemoj ovo zajebati, Carrione!«

»Neću!« Stao je pokraj mene i zauzeo borbeni stav. Na trenutak sam se iznenadio — stav mu je bio pravilan. Skoro. A kad su grabežljive pijavice navalile na nas, nije odmah poginuo. *Šokantno.*

Srebro i vilinski čelik sijevali su zrakom sasijecajući kopljad. Pokosio sam ih većinu. Nekolicina pijavica koje su mi izmakle i napale Carriona također su završile na tlu. I dalje su imale glavu i nastavljale nasrtati na krijumčara, ali barem ih je uspio oboriti. Iza nas, Oniks je prestravljeno zacvilio...

Sedam pijavica.

Osam...

Trima koje je Carrion oborio pridružila se i četvrta.

Sljedeći val pijavica bio je udaljen dvadesetak metara. Zgrabio sam Carriona za šiju i gurnuo ga natrag prema Billu. Dosad smo imali sreće, ali nećemo moći zauvijek računati na nju. Pokupio sam Oniksa i naskočio na Billa, povukavši Swifita za sobom.

Ammontraieith se uzdizao ispred nas iz magle, nalik na šaku čiji su zglobovi tornjevi. Nije to bio dvorac, već *tvrđava*.

Zgrabio sam Billa za grivu, izgovorio kratku molitvu bogovima i odjahali smo poput vjetra.

Pakao je bio budan i škrgutao zubima kad smo stigli do Cogsa. I visokokrvni i niskokrvni vampiri virili su, očiju punih prijeteće prosudbe i gladi, preko opsidijanskih zidina koje su opasavale taj maleni grad u podnožju Ammontraieitha dok se Bill tromim korakom nevoljko vraćao prema konjušnici. Tamo nas je, ruku prekrivenih na prsima i smrknuta lica, čekao Lorreth. »Dakle, nevjerovatno. Odeš iz sobe i kažeš da ćeš se odmah vratiti. A onda te vidim kako na konju bezglavo jurišaš na nemrtve!«

Carrion je stenjući skliznuo s Billa.

»A ti? Jesi li potpuno poludio?« siknuo je Lorreth. Gledao je krijumčara kao da je samo *utjelovljenje* gluposti.

»Ne obaziri se na mene. Samo sam ubio četiri pijavice i spasio Fisheru život.« Pokušavao je zadržati svoj uobičajeno

nonšalantni ton, ali ovaj put mu se u glasu osjećala nota istinskog straha. Činilo se da ga je bliski susret sa smrću ipak uzdrmao.

Došlo mi je da ga ubijem. »Osakatio si ih, i to je sve što si napravio«, obrecnuo sam se. »A onog dana kad me *ti* spasiš na bojištu, odjenut ću haljinu i otplesati jebeno kolo.« To što je pošao za mnom moglo nam je obojici doći glave. Jebeno je pao s konja. Što bi bilo da mu se nešto dogodilo? Saeris bi bila *bijesna* na mene.

Ali...

Oniks je zacvilio.

Drhtao je sklupčan uz moje grudi, staklaste crne oči i dalje su mu bile pune straha. Krzno mu je bilo prljavo, a dlaka na stražnjoj desnoj nozi slijepljena skorenom krvlju. Ciknuo je kad sam mu rukama prešao preko rane — očito ga je jako boljelo.

Bit će vremena da se izvičem na Carriona Swifta.

»Hajde«, rekao sam. »Idemo u dvorac prije nego što ove spodobе ugrizu nekoga.« Pogledao sam svojeg prijatelja. »Jesi li ga uspio pronaći?« tiho sam upitao.

Lorrethu su se nosnice raširile, a mišić u čeljusti mu se trznuo. »Ne. Tražio sam ga posvuda. Ako je Foley doista ovdje, nemam pojma gdje se skriva.«

To nije bilo dobro. Trebao nam je Foley. Uzdahnuo sam, potiskujući razočaranje. »U redu. Ništa, nastavi ga tražiti. Mislim da još ne bismo trebali odustati.«

»Tko je Foley?« upita Carrion.

Lorreth je zaustio da mu odgovori, ali je potom zastao i pogledao prema meni.

I da cijeli svemir nestane, Carrion Swift ne bi prestao postavljati pitanja. Ali na njegovu mjestu, vjerojatno se ni ja ne bih ponašao drukčije. Naklonio sam glavu i skrenuo pogled dok mu je Lorreth objašnjavao.

»Nekoć naš prijatelj. Još uvijek naš prijatelj. Jedan od *nas*. Izgubili smo ga kod Ajuna.«

Saeris je rekla da je Lorreth otpjevao baladu o ajunškim vratima i bitci koja se ondje odigrala, ali da je živo srebro tu pjesmu uzelo, zauzvrat dopustivši da se Avisieth, Lorrethov mač, ponovno iskuje. Carrion je od tada stalno ispitivao o ajunškim vratima. Dok smo svi čekali da se Saeris probudi nakon Ponoćnog poljupca, Lorreth je krijumčaru prepričao mnoge naše podvige. Govorio mu je i o našem prijatelju koji je pao u borbi sa zmajem. Samo mu nije ispričao cijelu priču.

»Ako ste ga izgubili kod Ajuna, kako onda...« Carrionovo se čelo nabralo dok mu je polako postajalo jasno. »Ah... *Izgubili* ste ga. Ali je ipak živ? Ovdje?« rekao je, podižući pogled prema britkim zidovima Crnog dvora koji su se nadvijali nad nama.

»Da«, reče Lorreth. Nevjerojatno je koliko napetosti može biti u jednoj riječi. Ratnik je pročistio grlo. »Ispreturat ću čitavo ovo mjesto ako bude trebalo, Fisheru. Ne brini se. Sredit ću to. Hajde. Vрати se u dvorac. Dok sam odlazio, Saeris se trudila držati hrabro, no vidjelo se da je hvata panika. Očistit ću Billa i osvježiti ga.« Dok je to govorio, rukom je gladio Billa po vratu, skliskom od znoja, i tapšao ga po leđima. Sjahao sam, pazeći da pri doskoku ne protresem Oniksa prejako.

Lisac je svejedno cijuknuo. Osjetio sam mu kosti kroz krzno, a srce mi se stegnulo kad sam vidio da su mu šape raspucane i da krvare.

»Morat ćeš ga držati«, rekao sam Carrionu kad smo krenuli kroz Cogs.

»Što? Ne mogu ga držati. *Ne voli* me.«

Brzo sam isukao Nimerel, okrenuo ga u ruci i podigao da ga Carrion vidi. »Hoćeš li onda držati ovo umjesto njega?« upitao sam. »Treat će ti oba božanska mača da se probiješ kroz Cogs do dvorca.«

Krijumčar je problijedio dok je promatrao mač. Ako dotakne božanski mač drugog ratnika, u najboljem će slučaju završiti s teškim opeklinama. U najgorem, mogao bi izgubiti ruku. Ili život.

»Ipak ću uzeti lisca«, rekao je, oprezno mjerkajući Nimerel.

Povratak do Saerisinih odaja trajao je duže nego što sam priželjkivao. Za sobom smo ostavljali vampirske zube; očajnici su se kotrljali i poskakivali po popločanim ulicama, a zatim po ulaštenim podovima dok smo se uspinjali kat po kat dvorca. Do trenutka kad smo napokon bili na sigurnom, iza zatvorenih vrata Saerisine sobe, ni sam više nisam znao koliko sam vampira ubio. Carrionova je odjeća bila uprskana crnom krvlju, a Oniks se onesvijestio od iscrpljenosti.

Saeris je stajala kraj vrata, suze su joj se slijevale niz prekrasno blijedo lice. Na sebi je imala debelu crnu kućnu haljinu s raskošnim zlatnim vezom na džepovima. Bila je vidno potresena dok je promatrala Oniksa. »Bogovi. Je li dobro?« prošaptala je pitanje, kao da ju je bilo strah odgovora koji bi mogla dobiti.

»Bit će u redu«, rekao sam. Bogovi, želio sam je privući k sebi i čvrsto zagrliti. Tako sam dobro poznao njezina ramena. Tanke pramenove kose koji su joj se uvijali uz sljepoočnice. I onaj nepopustljivi prkos koji joj je služio kao štit. Ali njezinu tugu još nisam upoznao. Bila je to nepoželjna strankinja koju sam želio što prije otjerati; njezina prisutnost u sobi stezala mi je prsa.

Unatoč ozljedama, mali se lisac vrpolio u Carrionovim rukama, odlučan u namjeri da napokon stigne do svojeg odredišta. Tek kad je bio na sigurnom, privijen uz Saerisine grudi, činilo se da ga napetost napušta.

Drhtao je, zadihan, pogleda prikovanog za nju. Od trenutka kad sam je upoznao, proklinjala me i režala na svaku opasnost pred kojom se našla. Čak i kad sam je pronašao u Dvorani zrcala, na rubu smrti uslijed ozljeda koje joj je nanio Harron, bila je puna prkosa. A sada je plakala držeći lisca u naručju, i nisam to mogao podnijeti.

Posegnuo sam prema lisca. »Daj ga meni«, rekao sam.

Saerisine oči bile su blijedoplave, poput zimskog svitanja koje se pomalja nad planinama. Donja joj je usna podrhtavala.

Pogledala me; u očima joj je bilo pitanje, ali ga nije pretočila u riječi. Teško je progutala slinu, duboko udahnula i predala mi Oniksa.

Carriona više nije bilo. Lopov je, jednom za promjenu, procijenio situaciju i pokupio se. Saeris me pratila razrogačenih očiju, srce joj je tuklo u grlu dok je gledala kako nosim lisca prema vratima koja su vodila na njezin balkon.

Kao prvi od svih vampira i kralj Krvnog dvora, Malcolm je nekoć, po pravu koje mu je pripadalo, prisvojio ove odaje, ali u njima nije provodio mnogo vremena. Prema Talovim riječima, spavao je u kuli iznad nas, paranoičan do te mjere da se prije odlaska na počinak zaključavao iza niza željeznih vrata debelih šezdesetak centimetara. Nisam ga mogao zamisliti kako stoji na ovom balkonu, na otvorenom, pod noćnim nebom posutim zvijezdama. Ovdje bi se bojavao vlastite sjene...

Saeris je blistala pod mjesecinom. Kosa joj se mrsila i vijorila poput barjaka na hladnom povjetarcu. »Samo...« Suze su joj sjale u očima. »Ako već moraš to učiniti, barem se potruđi da bude brzo.«

Željezni obroč stegnuo mi se oko prsa. Mislila je da ću jadnom stvorenju skratiti muke. Mislila je to, a ipak mi ga je predala. Vjerovala je da ću postupiti ispravno i spasiti njezina suputnika od daljnje patnje.

Odmahnuo sam glavom i blago se nasmiješio. »Rekao sam ti. Bit će dobro, Osha. Obećavam.« Kleknuo sam i stavio okrvavljenu bijelu krznenu lopticu u krilo. Oči, crne i staklaste poput crnog jantara, zurile su u mene, velike i pune povjerenja.

»Iscjeljivanje je moja mala magija«, šapnuo sam mu. »Valjda imamo sreće što si i ti mali.« Pričekao sam da osjetim toplinu magije u dlanovima. Kad sam bio mladi vilenjak, koristio sam je za uklanjanje modrica. Jednom sam njome namjestio slomljeni palac, što mi je gotovo iscrpilo cijelu zalihu iscjeliteljske energije. U mladosti sam se znao požaliti majci da su moji iscjeliteljski darovi preslabi, ali ona bi se nato nasmijala i zaigrano mi promrsila kosu.

»Nikad ne sumnjaj u svoje moći, dušo«, govorila mi je. »Svaka od njih je dar. Svaka će biti sasvim dovoljna kad ti zatreba. Vjeruj u sebe. Moći koje posjeduješ uvijek će ti biti dostatne.«

Nadao sam se da je bila u pravu dok sam polagao ruke na liščevu ozlijeđenu stražnju nogu. Isprva sam osjetio otpor – barijeru koja nije popuštala tako lako kao ona između mene i mojih sjena. Naposljetku je ipak popustila, dopuštajući valu bola da me preplavi. Zgrčio sam se...

»Što je?« upitala je Saeris. »Što se događa? Što radiš?«

Oniks je cvilio. Glava mu je počivala na mojem bedru, a njegova iscrpljenost dopirala je do mene kroz vezu koju sam upravo uspostavio između nas. Bio je mrtav umoran, a noga mu je pulsirala od bola. Srećom, nije bila slomljena, već samo napuknuta. Koliko je samo *dugo* trčao s takvom nogom.

»Fisheru!«

»Samo malo, Osha«, rekao sam. »Neće dugo trajati. Vjeruj mi.«

Zatvorio sam oči i *povukao* magiju. Pojedini pripadnici vilinskog svijeta nisu imali pristup maloj magiji. Mala magija nije bila dio nečijeg urođenog dara, kao što su meni to bile moje sjene. Bila je to mnogo manja zalih energije – ništa više od prirodnog afiniteta prema određenoj vrsti magije. Za razliku od urođene magije, mala magija bila je ograničen izvor moći.

Ruke su mi se tresle dok sam posezao duboko u sebe, tražeći svaki tračak iscjeliteljske magije koja je još tekla u meni. Kad sam je u mislima koncentrirao u središtu svojih prsa, izlio sam je svu u Oniksa.

Lisac je zadrhtao, i već nakon nekoliko sekundi njegovo ubrzano disanje počelo je usporavati. Bol koji je zračio iz njega jenjavao je sve dok se nije prometnuo u lagano tupo kuckanje u nozi. Šape su mu zacijelile. Napuknuta mu je kost srasla... premda ne sasvim. Nisam imao *dovoljno* iscjeliteljske magije da ga u potpunosti zaliječim, ali i ovo je bilo dovoljno. Dokraja će se oporaviti prirodnim putem.

Mali je lisac zijevnuo, a zatim se ritnuo želeći da ga pustim. Krzno mu je sada opet bilo čisto, krv kojom je bilo umrljano nestala je. Šepanje mu se jedva primjećivalo dok je trčao natrag k svojoj gospodarici.

Saerisine oči bile su pune čuđenja i olakšanja dok se saginjala da ga podigne. »Što? Ali... kako?« Nasmijala se dok joj se lisac privijao uz vrat, ližući joj obraz. »Nisam znala da možeš iscjeljivati!«

Slegnuo sam ramenima. »Sada više ne mogu. Nije bilo mnogo, ali dao sam mu sve što sam imao.«

Njezina radost malo je splasnula. »Ali... ako posjeduješ iscjeliteljsku magiju, zar se ne bi trebala obnoviti? Kao kod Te Léne?«

Potišteno sam odmahnuo glavom. »Neke magije ne funkcioniraju tako, Osha.« Objasniti ću joj to neki drugi put. Još uvijek je bilo nevjerovatno mnogo toga što nije znala o ovom svijetu, njegovim stanovnicima i magiji. Ali to je moglo pričekati. Oniks je sada bio u mnogo boljem stanju i Saeris je prestala plakati. To je trenutačno bilo jedino važno.

»Dakle, žrtvovao si tu magiju? Da mu pomogneš?« upitala je Saeris. Bogovi, bila je tako prokleta lijepa. Mjesečina ju je oblijevala srebrnim sjajem, izgledala je kao da svijetli.

Kimnuo sam.

Izgledala je kao da ne zna što reći. Na trenutak je zakopala lice u Oniksovo krzno i duboko ga udahnuo. Kad je ponovno podigla pogled prema meni, podigla je obrvu. »Zašto?« upitala je. »Čemu takva žrtva?«

Donedavno joj ne bih odgovorio na to. Ne bih mogao lagati, pa bih jednostavno šutio. Ali u međuvremenu se toliko toga dogodilo. Toliko se toga promijenilo između nas. Istina mi je iskliznula iz usta sama od sebe. »Nema toga što ne bih žrtvovao da te usrećim. Malo iscjeliteljske magije tek je sitnica.«

Prije Gillethryea tjednima smo izbjegavali razriješiti napetost između nas. No sada su joj ruke i zapešća bili obilježeni

božanskim sponama. Spone su bile obavijene i oko mojih zapešća. Bili smo *jedno* u dvojstvu, međusobno vezani, što mi je djelovalo i čudno i uzbudljivo.

Imali smo si još toliko toga reći.

Težina toga lebdjela je između nas... no ona u koju sam se smrtno bojao zaljubiti samo je kinnula, trudeći se prikriti osmijeh. »Shvaćam. A ja sam pomislila da si počeo Oniksa gledati u drukčijem svjetlu.«

I ja sam susprezao osmijeh. Nisam mogao odvojiti pogled od nje. Bogovi, bila je prokleta lijepa. »O, to ne«, tiho sam promrmljao. »I dalje mislim da bi se od njega dalo napraviti izvrstan šešir.«